

Story van een gevangene...

Wat allemaal vooraf ging...

Stel je voor, je hebt een druk leven en je hebt enorme verantwoordelijkheden.

Je reist de wereld rond en geniet ingetogen van je gave een inzichtrijk projectleider te zijn.

Het duurde jaren alvorens ik tegen mezelf mocht zeggen, dat ik, als architect – bouwkundig projectleider een kalender aan nuttige en vaste relaties had opgebouwd, zowat wereldwijd, op vaste fundatie staand.

Internationale bouwprojecten verdienen je niet zomaar. Het gaat om reputatie, gekend zijn iets aan te durven en er dan ook nog eens de kennis over te hebben, elke doenbaarheid machtig. Er gaat een ganse reeks aan research en 'mensen ontmoeten' aan tevoren. Als je precies dat gat in de markt kunt vinden om jezelf naar voor te boksen, tussen al dat andere ernstige, opdringerige meute gedoe van jonge bouwkundigen, dan ben je gelukkig, dan mag je in jezelf geloven.

Soms gonst de beton nog in je hoofd als je 's avonds even rustig op je terras kunt doordenken wat je morgen allemaal kunt waarmaken en om terug de deadline te halen van uw constructie in eindfase.

Ik was dus altijd druk in de weer, terwijl ik tussenin tijd reserveerde om bijna wekelijks naar mijn roets te komen en mijn familie te zien, even met mijn moeder te praten, reiservaring uiteendoen aan mijn kleinkinderen, simpelweg even met de voeten op eigen bodem terechtkomen.

Mijn stiefvader hield zich intussen bezig met het, elke zes weken, klaarstomen van een bepaalde hobby van ons samen. Het was plezant te horen dat hij terug het juiste aantal auto's had kunnen op lijn brengen in Engeland voor onze kopers in Noord Cyprus, wat ook een Engelse kolonie was. Ze hoeven daar inderdaad alleen maar rechts gestuurde bolides. Ik hou van mooie wagens en 10jaar geleden kocht ik een terrein in Famagusta om daar een showroom op te richten, gepaard gaande met carwash en onderhoudsafdeling. Een Duitse vrachtwagen haalde de wagens netjes af in Catford UK en reed die tot aan de ander kant van Turkije. Het gebeurde wel eens dat die Mercedes S-klassen te lang waren om alle acht de gekochte voertuigen mee te nemen en moest er eentje naar Cyprus, over de weg afgereden worden. Daarvoor had ik een ervaren chauffeur die naar Brussel kwam aanvliegen en de auto in transit afreed naar zijn geboorteland. Het was een Cyprioot dus, met de naam Ibo. Ik kon hem vertrouwde, daar het een lid was van de familie die ginds, al jarenlang de Engelse auto's oppoetste en aan de man bracht, meestal voor reeds potentiële kopers...

Ik kon aldus mijn eigen werk verder zetten. Mijn architectenbureau is in Gent, van waaruit alle designs en bouwopdrachten vorming krijgen, een één en al gonzende bedoening van ingenieuze ontwerpers. Daar beschikte ik over een team van stage doende jonge architecten in opleiding, afkomstig uit de St-Lucas universiteit. De ganse organisatie had het best druk zou je maar zeggen. Toch luidt de opdracht telkens wijs te raken uit hetgeen je zelf creëert en in handen kunt houdt. Vooral héél boeiend omdat je enorm diverse realisaties op papier voor ogen krijgt, waaruit ik dan van de gelegenheid mag genieten om daar een keuze uit te maken, mezelf verantwoordend voor jonge gemotiveerden, zeker hoe ik hun gedachtegang ervaar.

Het waren soms lange dagen, maar omdat ik niet rookte en nooit zal doen, geen vertier vond in alcohol, me verzorgde, kon ik lange dagen goed uitstaan.

Soms, als het podium even leegloopt, rij ik voor mijn hobby dan zelf even een auto af naar Cyprus, over de drieduizend km lange 'ontspanning'. Een nieuwe wagen laat je genieten, terwijl panorama's zo aan je voorbijgaan, dromend midden een surround tonengolf. Ik doe mijn zaken aan de noordkant van Cyprus en kom ontspannen terug na een kleine week of soms wel eens een maand.

Op bepaald moment moest chauffeur Ibo terug een auto in België komen afhalen en zou ik, samen met hem in een tweede auto terug richting Turkije meegereden zijn. Toen ik hem afhaalde op Zaventem had die een vriend bij, Mehmet, een man uit Istanboel en maatje van Ibo zijn Turks liefje. Die had een visum kunnen loskrijgen en wilde even meekomen tot in het befaamde België. Het was zelfs zo dat hij zelf ook een wagen wilde kopen uit ons veelbesproken goedkope autoland. Ik ben hier géén garagehouder, maar een druk architect. Hij vroeg hem te helpen en ik vond hem op Laptop meteen al een gepaste KIA Sorento, in Brussel zelf.

Ik bracht hem naar de verkoper, toevallig een Syriër, die in Anderlecht woonde sedert tien jaar en zijn 4x4 uit geldgebrek moest van de hand doen. Zoals twee bakstenen in mekaar pasten kwam het ook zo uit dat die

twee hetzelfde Koerdische dialect spraken, tot een overeenkomst in aankoopprijs kwamen en mij direct al niet meer nodig hadden om alles in het Engels om te zetten. 2.

Ik en mijn vriend Ibo reden daarop naar de Vlaanders om de auto's klaar te maken voor transit en lieten dus onze kersverse maat Mehmet achter met de verkoper van die KIA.

Naar het scheen plaatste de Turkse koper intussen nieuwe banden op dat voertuig, maakte zijn auto klaar om later met ons te kunnen meereizen, tot Istanboel. Die meneer Mehmet interesseerde me weinig, daar ik niet wilde gestoord worden in wat ik zelf dringend voor de boeg had.

Eenmaal alles klaargestoomd was om de reis aan te vatten stelde ik vast dat niet alleen de Turkse Mehmet ons zou volgen in die KIA, maar ook de vroegere eigenaar en vriend geworden Syrische Mustafa! Naar het schijnt had die brave Syriër al lang geen werk meer en was hij in geldnood gekomen. Het geld van de verkoop kon hij hoorbaar goed gebruiken. Zijn vrouw had hem ook al bedreigd te gaan scheiden. Inderdaad, een ietwat getint geraakte inwijkelingssoap van een Syrisch gezinshoofd die het in Brussel moeilijk kreeg om zijn gezin voldoende van luxe te voorzien in dit dure land en zoals velen ineens voor drastische materiële ingrepen kwam te staan.

Mehmet had die Syriër tussenin ook al een job beloofd in Turkije, naar zeggen uit compassie met die brave nieuwe Belg, om daar vrachtwagenchauffeur te worden met Europese reikwijdte en schijnbaar zag Mustafa dergelijk werk direct zitten, daar hij in België moeilijk aan de bak kon komen.

De reis verliep als een 'met vele facetten bezette juweeltje', vol reistaferelen gecreëerd door flamboyante Hongaarse, Roemeense en Bulgaarse landschappen. Aan de grens met Turkije moest elke bestuurder de wagen in zijn Reispas laten detailleren. Zo had ik bewijs wanneer ik de grens met Turkije had aangedaan en wanneer ik langs de andere kant in Mersin aangekomen was en terug vertrokken per boot naar Cyprus.

Net voor Istanboel hadden we langs de autostrade samen nog een specifiek Turks ontbijt verorberd en was het de laatste keer dat ik het 'KIA-gezelschap' had gezien en gesproken. Op weg naar mijn eindbestemming zwaaiden we mekaar al toeterend tot ziens aan de afrit naar de hoofdstad. De KIA verdween in het drukke verkeer. Met mijn chauffeur reed ik de Ankara-brug over, elk in onze eigen nieuwe Mercedes, genietend van de Bosporus die onder ons doorschoof. Laat in de avond kwamen we 800km verder aan in de haven van Mersin, de eindmeet van ons lang afgelegde tripje. De nachtboot bracht ons al slapend over naar Noord Cyprus.

Ik verbleef daar uitzonderlijk bijna vier weken, omdat rond Famagusta een nieuw project werd gegenereerd en ik hieromtrent opmetingen moest neertekenen. De Famagusta-garage deed het tussendoor ook goed en de vrachtwagen was er zijn zeven andere auto's komen afzetten. Iedereen was druk bezig op het droomeiland. Nooit nam ik enig contact meer met die gasten in Istanboel. Ik was hen eigenlijk al vergeten en zij namen ook nooit meer contact met mij. Met die Turk en die Syriër had ik begrijpelijk geen uitstaans meer.

Toen ik na bijna een maand terugkwam op mijn tijdelijk afgehuurde loge in Antwerpen, stelde ik onthutsend vast dat ik een inbraak had gekregen gedurende mijn afwezigheid. Ik miste o.a. een computer en naar eerste opzicht een paar nette kledingstukken. Ik belde de politie die een uurtje later al heel bereidwillig een vaststelling kwam administreren.

Ik had nergens enig idee wat in werkelijkheid was gebeurd tijdens mijn buitenlandse onderneming. Na hun bezoek vertrokken de agenten met mijn GSM nummer op zak. Indien ze mijn PC terugvonden konden ze me dit direct later geworden.

De beschuldiging...

Diezelfde avond nog kreeg ik al een telefoontje met de vraag of ik nog thuis was. Ik wist niet dat er andere bedoelingen schuilden in hun oproep, maar naar zeggen over de lijn was ik onderwerp van een ondervraging met dringend karakter, welke ze nog bij avondgloren wilden afwerken.

Netjes meewerkend stapte ik in het camionetje voor mijn deur en werd ik eerder heimelijk gratis afgevoerd naar de Noordersingel in Antwerpen, een gebouw dat berucht staat voor onderzoek naar zware criminaliteit.

Met alle hens aan dek werd ik naar de vijfde verdieping gebracht, waar een heel luguber rechercheur mij al stond op te wachten. Ik had geen enkel benul wat gaande was en of ik misschien getuigenis over nog ongekend voorval moest afleggen.

Die rechercheur had er wel degelijk zin in om tegen mij hoog uit de toren te blazen en vertelde dat ik in een héél moeilijk parket was terechtgekomen... Mijn vraag waarom ik plots opgeroepen werd scheen precies niet in goede aarde terechtgekomen te zijn.

Zijn betoog nam een enorme vorm aan, alsof ik een schrikwekkende criminaliteit had verricht, ondersteund

met de tonaliteit van moord en brand. 'Ja', zei Rudy, 'je weet van niks zeker'!? 'Had ik al verwacht'! 3.
'Je weet dat je verdacht wordt 6kg900gr heroïne verhandeld te hebben'.

Althans zinspeelde hij dat ik die had 'trachten' te smokkelen maar er niet in geslaagd was. Ik zou het dan nog gedaan hebben in mijn auto..., die KIA, niet helemaal niks met mij te maken had.

Ja, op zo'n momenten kun je niet veel door je keelgat krijgen. Ik stond inderdaad perplex, alle muren op mij afkomend... Ik was gaan zitten in 'rechercheur Rudy' zijn klein bureeltje en die ging verder dat ik me niet eens moest verdedigen, maar dezelfde avond nog in de gevangenis zou belanden!! Niks zou me helpen om tegen zijn beweringen in te gaan. Ik vroeg om mijn advocaat er te laten bijkomen, daar ik aanvoelde dat deze hoog opgestelde functionaris me wilde lynxen. In 2009 was dit nog geen wet en werd me bijstand volledig geweigerd. Ik kon alleen snel even mijn vriendin opbellen met het heugelijke nieuws dat ik haar die nacht waarschijnlijk met niks zou komen lastigvallen. Ik werd aangehouden! Ook daar viel precies een bom uit de lucht. Die had alles van op afstand meegemaakt en wist dat ik met die Turkse drugs geen uitstaans had.

Wat was er gebeurd? Mocht ik die vraag stellen? Rechercheur Rudy zijn agressiviteit steeg ten berge. Ik kreeg daadwerkelijk de schrik van mijn leven!! Tijdens mijn werkzaamheden en verblijf op Cyprus zou die Turkse Mehmet zijn Syrische KIA-vriend in Istanboel hebben overtuigd om drugs te voeren... met die KIA. Mustafa Syria was met een smoesje van de listige Turk naar Istanboel gelokt om vrachtwagenchauffeur te worden en misschien ongeweten op die manier drugs gaan transporteren en afleveren, overal in Europa!! Mehmet was naar horen in België komen zoeken naar een gepaste auto en had die gevonden, maar dan nog wel samen met een man die werk zocht en dus zijn unieke prooi werd, midden alle geheime opzet.

Ikzelf handel niet in drugs. Ik heb ook geen cliënten voor enig soort drug. Ik hou me daar niet mee bezig. Ik had sowieso al een druk leven en kon geen risico's lopen mijn eigen dure bedoening kwijt te spelen. Onze Mehmet scheen een internationaal heroïne distributeur te blijken, eentje die nergens van afweek.

Daar zat ik dan, als ineens verdacht gemaakte nietsnut en heroïnehandelaar. Van de ene minuut op de andere werd ik van totaal onwetende naar hoofdverdachte opgeleverd. Waarom was ik eigenlijk vrijwillig meegekomen met die verdomde politie dan nog wel? Ik begon mezelf te beschuldigen, terwijl vermoedheid begon toe te slaan door stress en onaanvaardbare gevoelens.

Ik bracht de nacht door in de befaamde politiekerkers van Noord Antwerpen. De dag daarna kwam ik terug bij die rechercheur. Hij vertelde me dat de zaak aan het rollen ging toen hij een oproep kreeg van die Syriër zijn vrouw, als dat haar man 'gedwongen' werd in Turkije drugs te transporteren in die KIA!? Op weg naar Bulgarije zou hij een defect gehad hebben met het voertuig in kwestie. Ik wist nergens van af en kon dus ook niks antwoorden. Ik had met niemand uit Turkije meer contact gehad sedert we afscheid genomen hadden op de autostrade, net ietsje voor de afrit naar Istanboel!!

Persoonlijk moest ik die Syriër niet, zeker daar hij moeilijk ter tale was en ik voor hem niks meer kon betekenen, ook niet als geldschieteur voor zijn opgelopen miserie in België.

Ik heb zeker NOOIT iemand enig voorstel gedaan of gepland mee te komen naar Turkije om drugs te vervoeren!! Het was Mehmet die plots in zijn geheime lade een waardevol item had ontdekt, Mustafa. In Istanboel verbleven een ganse reeks grote drugsbonzen die meedogenloos slachtoffers maakten, op alle gebied. Daar scheen achteraf Mehmet er eentje van te zijn. Wat een donderslag in open hemel!!

De gevangenis van Antwerpen...

Ik belandde in de gevangenis van Antwerpen, de paradijselijke wonderwereld van absurditeiten tegen de menselijkheid. Men stak me samen met nog twee andere 'gasten' en ik had de eer op de grond te mogen slapen. De bewakers kennen je daar geen enkele waarde toe. Koele afgestompte ambtenaren die een heel oude traditie van afkerigheid in ere houden binnen verkalkte muren van een Antwerpse afvallen-burcht, waar grote onverschilligheid de kroon spant. Sommigen hebben 'gevoelens' maar in het algemeen is uitleg vragen is uit den boze. Het is hen precies allemaal 'teveel'. Om hulp smeken is onzin. Een mopje vertellen kan aanslaan, maar de Antwerpenaar versiert geen West-Vlaming. Nationaal racistisch? Nee!!?

Of toch?

De oude garde lijkt er moegeterd rond te lopen. Soms krijg je een gesprek los met een bewaarder, maar zijn taak roept hem een paar minuten later en raak je weer opgesloten met allerlei openstaande situaties.

Op elke vraag die je tracht te stellen hebben ze een soort afweersysteem.

Precies is het niet hun schuld dat je daar bent terechtgekomen en moet je maar met iemand anders in rede gaan. Stuur maar een rapportbriefje!

Na de eerste nacht was ik geradbraakt. Ik was bij inkomen netjes in een gevangenisplunje gewikkeld en kon niet anders meer dan idiotologie van de gruwen der mensheid aan de lijve ondergaan. Niks was nog van mij. Daar lag, of zat ik, met een loze beschuldiging in mijn nek. Ik leerde dat 'vermoeden' en 'veronderstelling' zich in België volstrekt tot Wet.

4.

Mensen doen hun verhaal, zelfs de twee Zuid Amerikanen waar ik Spaans moest mee praten. Het vrije spel der politie scheen ook bij hen een zware inslag gehad te hebben... Je leeft ineens in een andere wereld, waar nergens nog hoop is en alles duister wordt. Voor mij was de afgrond het enige feitelijke.

Al mijn druk architectengedoe botste op een onbeweeglijke betonnen muur en projecten kwamen in een schicht tot stilstand. De advocaat op bezoek zou er alles aan doen om deze dwaling recht te zetten.

Niemand wist toen dat die dominerende rechercheur zijn invloed had op de Procureur en dat dit corrupt politie raderwerk de brave Rechter liet dansen, tussen zijn eigen gareel. Ik raakte totaal in paniek. Hoe kon dit mogelijkheid worden en waar haalde men het lef vandaan mij ineens zo te gaan behandelen. Had ik die twee jonge Chilenen niet op cel gehad was dit mijn einde geweest. Raad vragen aan bewaarders kon je bijna nooit. De deur was al dicht voor je het idee opperde een conversatie aan te gaan.

Ik leefde feitelijk tussen de Antwerpse bakgewoontes, een vuile boel waar eigen hygiëne een loutere overtoolligheid werd. Alles stonk.

Op het douche nemen stond een soort timing, waar je inclusief verplicht was eerst het vuil van je voorganger weg te werken met een trekker. Het ondergoed dat je aangereikt kreeg was meestal buitenmaats of niet echt grondig gewassen. Als mens, met een beetje eergevoel tegenover jezelf zou je dit nooit toelaten.

Ik zag dat er enorm veel vreemdelingen ronddwaalden en nergens een eergevoel voor over hadden.

Menselijke eigenwaarde scheen onderdrukt door opeenvolgende negativatie-tactiek van bewakers.

Het eten was niet slecht en ik had er geen honger. Als je over fondsen beschikte kon je keuze maken uit een extra levenswarelijst. Al na een paar dagen kreeg je de bestelling geleverd uit de bajes-winkel.

Ik beschikte over wat zakgeld en kreeg mondjesmaat de toelating om mijn mensen op de hoogte te stellen en hulp te vragen aan de telefoon. Alles werd in deze gevangenis in toom gehouden, ook de gesprekken.

Je kan er bellen mits je bedelen gaat bij een 'Chef', die je dan een paar minuten uit je kooi laat komen.

In den beginne deden emoties me de das om en kon ik geen zinnig woord uitbrengen. Mijn twee dochters waren ook in shock, meteen bang me nog te benaderen tussen al dat ongedierte en 'afval' van de maatschappij, waar ik duidelijk ineens ook toe hoorde. Ik kon hun moeilijk uitleggen dat daar ook goede mensen tussen 'staken' en ze niet bang hoefde te zijn van bepaalde blaffende moegetergde bewakers...

Ik leerde dat de mentaliteit van de Vlaamse mensen, daarbuiten, schrik vertoont om in verband gebracht te worden met het criminele verhaal uit de boekjes van pietje politie. Iemand gaan bezoeken in de gevangenis heeft ook weinig charmes. Er gaat in Antwerpen weinig luxe mee gepaard. Ik voelde een schrikwekkende afstand groeien met de werkmakkers en familie, iets dat je pas aanvoelt nadat je een paar dagen opgesloten wordt. Ik snakke naar een gesprek, een advocaat, een helpende hand. Niemand kwam.

Alleen die vreemdtaligen, die zelf amper afwisten wat hen nog allemaal te wachten stond, maar wél schuld hadden aan een delict, hielden me in beweging met hun ongelofelijke verhalen. Om de drie dagen een douche was welkom, maar binnen de leefomstandigheden veel te ontoereikend. Je draagt er kledij die me, gezien mijn grote gestalte, nooit hebben gepast. Of, alles spant, of alles valt van je lichaam. Zenuwslopend. Voor mij was dit de hel van... ja, noem het zelf maar op.

Na een week ga je anders denken. Je gaat jezelf de blaam geven van het feit dat je niet genoeg rond je heen keek en het beschuldigend delict nooit zag opkomen, ook al was je er nooit toe in staat. Was ik nu zo dom, of was men nu echt bezig me te elimineren?! Paniek slaat toe omdat je moet toezien in welke levensomstandigheden je het leven nu ineens ongewild moet verder zetten, midden een warboel van oude gevangenisgewoontes.

Vele maal voelde ik de lucht uit mijn longen wegvloeien. Ik kreeg enorme last van stress en moedeloosheid. De onmacht greep me rond de keel. Kon dit nu echt gebeurd zijn met mij. 'Ze' zouden toch wel tot de vaststelling komen dat ik met dit voorval niks te maken had. Ik was totaal onschuldig!! Is daar geen Wet die mij daartegen beschermt?

De macht van het Gerecht...

Ik kreeg uithaling en terug moest ik verschijnen op het bureel van die schertserige 'koning van opzet der rechterlijke machten'. Meneer de rechercheur liet mij een confrontatie aangaan met Mustafa, de Syriër. Het was alsof Rudy die Syriër bewerkt had en gevraagd had woest te worden op mij.

Het werd een schouwspel van jewelste, waarbij Mustafa uitbraakte dat hij mij zou vermoorden mocht ik in

Syrië geweest zijn. De man was duidelijk opgehitst geweest, want in Istanboel, bij zijn aanhouding aldaar, 5 verklaarde hij tegen de Turkse officiële dat 'IK' daar niks mee te maken had en inderdaad nooit gesproken had over drugs of over het transporteren van dergelijk 'afvalproduct'. Ik vernam ook dat 'Rudy' een nota had klaargemaakt voor de Procureur waarbij hij (naar eigen zagezegde oprechtheid) vermoedde dat constitutionele bestanddelen van het drugsmisdrijf aanwezig waren én voorspiegelde dat mijn schuld er dik genoeg op lag!! Ik was op voorhand 'geklasseerd' en in België ben je vanaf dan 'de pineut'. Over wat allemaal ondermaats en achter je rug bekookstoofd wordt krijg je moeilijk de juiste gedachtegang op sleeptouw. Je voelt alleen de inslag als je voor de Correctionele Rechtbank moet verschijnen.

Ik zat bijna twee maand opgesloten in het antieke centrum van Antwerpen.

Nog voor ik naar de tweede Raadkamer op moest werd ik, totaal onverwacht, buiten gelaten, zomaar. Ik was ineens weer een vrij man. Ik was woedend, maar die rechercheurs trekken zich nergens iets van aan.

Als je ze later durft te bellen op hun bureel wordt je afgesnauwd en vliegt de telefoon op de haak. Ze willen met je niks meer te maken hebben en steken hun kop in het zand. Het Parket zelf gaat dezelfde weg op.

Mijn gevecht met het autoritaire...

Ik nam contact op met Cyprus en stelde een advocaat aan in Istanboel. Ik wilde de waarheid te weten komen. Dat was mijn grootste prioriteit, zelfs nog boven alle werktaken die op me lagen te wachten.

Eigenlijk was ik woedend in mijn binnenste, radeloos dat zoiets me in de schoenen werd geschoven.

Van die advocaat vernam ik ook een Rechtelijke vervolging gekregen te hebben in Turkije, allemaal omdat de Belgische Politie er was gaan vertellen dat 'IK' waarschijnlijk ook tussen dat delict moet gepast hebben!!

Men wilde me ondervragen en op aanmanen van mijn advocate reisde ik naar Istanboel.

Ik werd er niet aangehouden, omdat volgens de Turkse autoriteiten 'IK' daar waarschijnlijk weinig mee te maken had. De politie was daar intussen ook niet blijven stilzitten en had een ganse bende opgerold die met meneer Mehmet te maken had. Niemand herkende mij op voorgelegde foto, niemand kon verklaren dat 'IK' iets van deze zaak afwist. Mehmet had er zelfs verklaard dat hij bang was van mij dat, indien hij details liet vallen over zijn handeltje, ik iets van zijn opzet zou aanvoelen en naar de politie trekken.

Hij wist dat ik niet aan te spreken was over dergelijk pietluttig gedoe. Ik had vanuit Cyprus verder ook nooit gebeld met die Mehmet, daar ik hem slecht begriep en hij niet mijn vriend is, maar relatie van mijn Cypriotisch chauffeur Ibo.

Terwijl deze olijke opzet van Mehmet plaats had in Istanboel was ik in geen mijlen in het rond.

Ik deed mijn werk op het eiland, 1.200km daar vandaan. Ik verbleef onwetend en na afwerking van mijn taak keerde ik gewoon terug naar Antwerpen. Het was pas dan dat alle miserie tentoon werd gespreid.

Het was op basis van de eerste verklaring in Turkije, uit handen van de Belgische Politie, dat een Turks Rechter een dossier had aangelegd en een vonnis velde, alsdat ik bij de ganse zaak geen inpakt 'kon' gehad hebben, ook al insinueerde mijn 's lands eigen politie 'vermoeden' tot schuld.

In Turkije begreep zelfs de Rechter niet dat ik in mijn eigen land, zonder correcte bewijsvoering kon gestraft worden!!

Toen ik ginds voor de Rechtbank van Bakirkoy, de in België ervaren aantijgingen had uiteengelegd dacht de Rechter dat ik overdreef.

Hij was ervan overtuigd dat 'hij' degene was die over mijn schuld of onschuld kon beslissen, daar hij beschikte over grondig Turks politieel onderzoek, van over de ganse lijn. Niks wees ook in mijn richting! Was de Belgische kant van het verhaal er eentje dat uit de lucht kwam vallen om de kosten te verantwoorden van de rogatoire reis welke de rechercheurs hadden samengeklonken?

In eerste instantie kon de Politie gelijk hebben, maar naderaf moesten ze toch ergens durven toegeven dat advocaten op bepaald moment zouden kunnen vaststellen dat pogingen tot 'artificiële trucages' aan boord werden gehaald, om mij hier met schuld te overladen.

Toen ik in 2009 werd ondervraagd door de recherche was het nog NIET bij Wet gestemd dat een advocaat aanwezig kan zijn bij de eerste ondervraging van de verdachte.

Dit is bedenkelijk ook de reden dat die onderzoekers er zo'n soep van hadden gemaakt en alles systematisch tegen mij opbouwden, als enig beschuldigde hier in België.

Andere, door mij absoluut ongekende verdachten waren in Turkije aangehouden, op basis van hetgeen men op heterdaad had vastgesteld en moesten er terechtstaan, samen met mij.

In België kwamen die dus niet meer aan bod, zelfs niet Mehmet die eigenlijke dader was!!

Als leek voel je ook niet aan wat er achter hun schermen uitgedokterd wordt, want dergelijke verhandeling

is partijdig. Het is pas als de Rechter zijn 'motivaties' voor u uitleest, dat kwalijk bedoelde imaginaire beeldvorming zijn werkelijke contouren prijsgeeft. Willekeurigheid! 6.

Ik kreeg bericht dat mijn zaak in Antwerpen voor de Correctionele Rechtbank zou voorkomen. De grote vraag werd hoe men mij hier ooit zou kunnen beschuldigen van 'ook maar iets verkeerts'. Trouwens, in Turkije was tegelijkertijd een groot onderzoek en vonnis opgestart. Dit behandelde hetzelfde feit en... uitgaand van dezelfde basis en het eerste Belgische verhoor, zou ik ook daar 'verhandeld' worden.

Correctionele in Antwerpen eiste vijf jaar. Ik kon niet anders dan daar beroep tegen aan te tekenen. Wel had ik geen besef dat mijn Turkse gelijklopende rechterlijk onderzoek (en vonnis) eigenlijk niet meer kon en dat, zeker België, daar rekening moest mee houden. De leerschool hieruit is dat België gewoonweg doordraaft en op vermoeden, denkende dat, je gevangenisstraf kan opleggen voor een zaak, louter in 'veronderstelling' dat het wel zo zal geweest zijn, zich baserend op wat politie, de Procureur wijsmaakte. Misschien klinkt dit een beetje 'cru' maar het is wat vele 'gevangen gezette mensen' hier in België hebben meegemaakt.

Sedert een advocaat getuige mag zijn van de inhoud en het verloop van de ondervraging bij de aanhouding van een verdachte, zijn 40% 'minder' mensen opgesloten geraakt, in afwachting van de Raadkamer-uitspraak. Incompetente agenten hebben zich jarenlang kunnen botvieren op het leed van pas aangehouden mensen die in hun klauwen kwamen te zitten. Dus, zijn we toch een stapje vooruit geraakt, toch op dit ondraaglijk vlak.

Als je dan nog eens een advocaat hebt, die uit de handen van de Procureur moet eten en hem overal achterna loopt bent je voor lange tijd weg, zonder dat je beseft dat een duiveltje achter de deur wegsteekt. Ik kreeg dit door, toen ikzelf met een andere raadsman begon te spreken over mijn veroordeling, iemand die totaal los stond van mijn zaak. Het was echt verwonderend hoe die reageerde en direct een andere kijk gooide op de karikatuur der misverstanden, gepaard gaande met verkeerde beredeneringen.

Ik ging dus in beroep tegen die vijf jaar, wat 'in mijn afwezigheid' werd beslecht. Naar het schijnt stelde mijn zagezegd briljant advocaat, zonder mijn medeweten Cassatie-beroep in, wat ook nog eens afgewezen werd. Dat was toch wat hij me vertelde, zonder me op de hoogte te stellen van zijn motivatie, welke ook nog eens totaal naast de werkelijkheid der feiten werd opgevoerd. Alles werd definitief, zonder dat ik het besepte, daar ik eigenlijk veel te weinig aandacht besteedde aan deze aantijgingen. Ik was ten gronde totaal onschuldig en leefde onverschillig tegenover wat allemaal gebeurde in die Gerechtshoven! Ik dacht dat alles wel zou in orde komen!

Toen kwam de noodzaak aan bod dat ik een Reisvisum moest om op missie te vertrekken naar Nigeria.

De gevangenis van Vorst...

Met mijn nieuwe Pas-document in handen werd ik aan de poort van de Nigeriaanse Ambassade in Brussel aangehouden door twee politieagenten. Ik dacht eerst dat het een mop was, maar twee minuten later, brachten die me 'geboeid en met loeiende sirenes' naar de paradijselijke catacomben van Vorst, alwaar ik precies voor een nieuwe calvarieberg kwam te staan. Deze keer scheerde ik de hoofdvogel van alle gevangenis in België.

In een cel met twee bedden kreeg ik de royale plaats toegekend op een naar zweet geurende tweede matras, op de grond. Dus, kreeg ik zachtjes de eer in een super stinkend hok te mogen verblijven, met drie andere, weeral vreemdelingen, tot plaats kwam op een andere vleugel. Ik vroeg onmiddellijk de mogelijkheid overgeplaatst te worden naar betere oorden, weg van nog dergelijk toegepaste onmenselijkheid.

Je wereld stort in, elektrische golven in je hoofd doen je beseffen dat je opeens alle werk mag vergeten en je beter je ogen dichtslaat alvorens je nog met meer onzin geconfronteerd word. Ik was als verlamd.

Credit om te telefoneren was nog niet beschikbaar. Mijn werkpartner kon ik niet verwittigen. Alle mensen die ik had georganiseerd om dezelfde week nog met mij naar Abuja door te vliegen en regeringsafgevaardigden te ontmoeten maakten zich klaar om drie dagen later te vertrekken.

Ik was ineens van de planeet verdwenen!!

Zoiets meemaken wens ik zelfs niet aan de grootste boosdoener. De hel van Vorst werd me geopenbaard. Alles wat je in het begin te horen krijgt dan is het klaaglied van drie andere celgenoten, die uit verveling hun misstap aankaarten, iets waar je absoluut het hoofd niet voor hebt, gezien je eigen opgestapelde problemen.

De eerste nacht bestond uit de betrachting mijn lange benen plaats te geven onder het stapelbed, omdat ik met mijn hoofd al onder het lavabotje lag, naast de WC-pot.

De echte geuren van 'gevangenis' overmanden mijn gevoelens. Vooral de agressieve opstelling van de

bewakers stootte geweldig tegen de borst. Ik had al vele malen gehoord van het uitzonderlijke gedoe in 7. Vorst, maar het scheen nog erger te zijn, zeker als je dit wilde laten inpassen in een moderne maatschappij waarin we leven, anno 2015. Dan moet je denken dat die gewoontes plaatshebben 'in Brussel', welke zich als Hoofdstad van Europa mocht benoemen, centrum van mijn eigen Belgenland, waar men mensen nog opsluit naar middeleeuwse normen...!?

Is een Minister van Justitie daarvan dan niet op de hoogte, of laten ze hem niet toe even deze afgekookte pot te gaan bekijken?!

Zo kreeg ik opeens even bezoek van mijn advocaat, in een bureeltje, gehuisvest in een schrikwekkend aanvoelende onbeschilderde ruimte. Na het gesprek keerde ik terug naar mijn bunker, eventjes het bureeltje voorbijgaand, waar de sectiechef zijn schriftgeleerdheid aan banden legde. De deur stond op een kiertje en ik hoorde dat daar iemand zachtjes aan het lachen was. Ik zag net dat een vrouwelijke Chef op schoot zat van een kwartierchef. Leuk zicht! Ik vroeg door de deuropening heen of die mijn cel wilde openmaken.

Onverschillig kwam die vrouw mee tot aan mijn hok, zich nergens over schamend. Twee weken later hoorde ik op het TV-nieuws dat 'waarde collega's' afscheid hadden genomen van een vrouwelijk bewaarster, welke overgeplaatst werd naar een andere gevangenis. Ze hadden haar in Vorst totaal uitgeteeld en met melk en bloem ingesmeerd. Mooi zicht was dat, mij de indruk gevend dat die mensen daar alleen maar komen om zich te amuseren, ten koste van de inmiddels vele tekortkomingen en prangende vragen van gedetineerden achter zovele kerkerdeuren.

De wandeling of luchtingsruimte bestond uit een aarden wandelpad en iedereen kreeg de kans om één uurtje per dag zijn neus buiten te steken. Op weg naar de wandeling werd je zwaar starogend nagevolgd, terwijl ik soms hoorde hoe bepaalde bewakers woordelijk alle geweld aandeden en er soms zelfs een 'cliëntje' van tussenuit haalden om hem even af te zonderen. Als je die man dan terugzag na een paar dagen, droeg hij de sporen een vechtpartij 'ondergaan' te hebben. Ik kon het niet aanvaarden dat in deze gevangenis zelfs bewakers rondzeulden, op zoek naar 'slachtoffers' om zich even te kunnen botvieren en zelfs zware slagen en verwondingen toe te brengen. Later las ik in een krant dat in Vorst inderdaad zogezegde 'SS-ers' een soort overgebleven oorlogsgewoonte weer hadden opgeborsteld en terug in praktijk brachten. Moeilijk te geloven voor een buitenstaander, maar wel degelijk onderdeel van hun toegeëigend bewakingsritueel. Binnen in deze gevangenis liep je dus, zonder het eigenlijk te beseffen, het zware risico de uitverkorene van de dag te worden om, na hun botvieren dagenlang het leed te moeten dragen van buitensporige toegebrachte letsels. Ik kreeg op een dag een pak vanillekoeken toegereikt die ik wilde aannemen, terwijl de serverende dame in kwestie het pak gewoon op de grond liet vallen, gezien het een beetje te lang duurde alvorens ik aan de deur kon komen, na eerst over de andere matrassenligger gekropen te zijn. Het pak scheurde open en ik vroeg waarom ze dit gedaan had. De deur vloog dicht...

Op een bepaalde nacht hoorde ik zwaar gebons op de muur van onze 'gebuur'. 's Morgens was er ineens veel beweging voor de celdeur. Ik kon net door een spleetje van het kijkgat zien hoe ze iemand naar buiten droegen, op een berrie. Op de wandeling vertelde een makker mij dat er iemand zichzelf had van kant gemaakt, daar hij ten einde kracht was gekomen. Wie zijn schuld was dit dan?

Twee weken later gebeurde dit nog eens, op het gelijkvloerse.

Ook kreeg ik ineens last van jicht in mijn voet, maar wist ik niet waar mijn hevige pijn en zwelling aan toe te schrijven was. Ik vroeg meermalen om verpleging maar zag niemand. Mijn voet zwol danig op, tot onze kamer ineens het bezoek kreeg van een traditioneel nonnetje. We deelden haar onze grieven. Ze was niet eens geschrokken en kon niet anders dan te 'waarschuwen' héél voorzichtig tewerk te gaan met bepaalde bewakers.

Ik toonde haar mijn voet, waarop die direct naar de verpleging trok.

Door haar toedoen mocht ik een dokter zien, die eindelijk gepaste medicatie voorschreef bij de infirmerie.

Als normaal mens breek je onder dergelijke omstandigheden. Je mag nog zo sterk zijn als je maar wil. Vandaar ook dat bepaalde 'vreemdelingen', hier in België opgesloten, met groot geweld in opstand komen, als zijnde de enige 'durvers', omdat ze niks te verliezen hebben. Ik heb nog geen enkele minister van Justitie zich daadwerkelijk zien aantrekken van bepaalde gruwelgewoontes in zijn gevangenissen. Mensen die nog nooit met gevangenis-opsluitingen te doen hadden kunnen zich moeilijk inbeelden welke tragedies zich afspelen achter de schermen, zeker in de regio van Brussel en Antwerpen.

Er wordt veel gesproken over de overbevolking in de gevangenissen en de last die het meebrengt voor de bewaarders. Niemand heeft het over zijn gevangenen en wat die intussen psychisch doormaken. België hecht weinig belang aan het criminele individu, als toch potentiële waarde voor zijn toekomst. 70% van de delinquenten zijn vreemdelingen geworden!

De vraag is of de burger op straat hiervoor moet instaan voor ophopende extra kosten en complicaties, 8.
alleen al door het gedwongen verblijf van die mensen alhier!?

De reden is dat niet overal internationale afspraken voor de hand zijn en mensen 'zomaar' terugsturen niet gereguleerd is. Ze zijn toch vrijwillig naar hier gekomen!? Als ze dan uiteindelijk zelf beslissen terug te keren, wat houdt hen dan tegen?? De rare wetten van België?

De afgehuurde gevangenis van Tilburg...

België is zelfs een gevangenis gaan afhuren in Nederland, aan 42 miljoen per jaar, plus alle bijkomende kosten van SURB transport en personeel dat uit België moet komen afreizen, om daar de zaak zoals in België zelf onder controle te houden.

Mijn advocaat kon ineens bekomen dat ik naar Tilburg werd overgeplaatst, na zes weken 'afzien' in het naoorlogse Fort van Vorst. Ik dankte alle Goden en werd geboeid met een groene gammele vrachtbus naar Wortel gevoerd. Het plastic stoeltje waarop ik moest gaan plaatsnemen was gebroken en de anti ontsnappingskooi rammelde, zoals je kunt verwachten binnen een veewagen. Daar je geen oriëntatie punt kon vastleggen, hoe en waar het vehikel zich begaf werd je misselijk na een tijdje. Vandaar de zure reuk die zich nog altijd in die laadbak verspreidde, van je voorganger...!

De dag daarop mocht ik van daaruit vertrekken naar Nederland, waar een NL luxe autocar stond te wachten om een ganse meute Belgen 'ongeboeid' en met muziek in comfortabele zetels naar Tilburg over te brengen. Je zag de verbazing van velen die meereisden. Je zag zelfs op de weg, waar je reed!! Ik kon precies weer ademen...!

In PI Tilburg mochten we onze eigen burgerkledij dragen. Bij aankomst kregen we er zelfs koffie, in de wachtzaal. Alles liep zo gesmeerd! Iedereen was er zo vriendelijk!! Kon dit wel!? Een pba'er kwam iedereen een hand geven. Ik vroeg me af of dit was omdat ze dankbaar waren dat Nederland zoveel geld kon verdienen uit de zakken van de stomme Belgen!? Het was een oud gebouw, een ex kazerne met verschillende gegroepeerde afdelingen, maar kraaknet. Ik kwam terecht op een grote kamer, waar acht mensen konden gehuisvest worden. Aan het voetende van elk bed was een plasma-TV geplaatst, met elk zijn afstandsbediening.

Er was zelfs een keuken voorzien, met braad- en microgolfovens, twee diepvriezers, frigo's.

Alles werd me ineens ter beschikking gesteld om weer een normaal leven te mogen leiden.

Ik kreeg mijn eigen pw-er (pba) aangeduid, een mens die me zou bewaken én begeleiden.

Zodra ik iets voelde of iets nodig had hoefde ik alleen maar te spreken.

Het principe van bewaken gaat er in Holland totaal anders aan toe.

De hoofdverantwoordelijke-bewaker komt op de kamer om met 'de jongens' persoonlijk in gesprek te gaan en 'aan te voelen' wat eventueel schort of welke de reden is van een oplaaierend gevoel bij een of andere 'cliënt'. Hij drinkt er zijn koffie, samen met het groepje.

Vragen worden aanvoelend verwerkt in oplosbare termen. Op de wandeling ga je eventueel nog eens in gesprek met meekeuvelende cipiers. Het contact met die begeleiders is intens en problemen worden, dra mogelijk onderdrukt. Het geeft de gevangene ook een veilig gevoel. Toch begrijpt je familie en de vele vrienden niet in welke leefwereld je woont. Iedereen heeft duidelijk nood aan een bezoek, het terugzien van een bekend gezicht, een warm gesprek aangaan met een geliefde.

Nederland was voor mijn relatie té ver afgelegen. Iedereen heeft buiten zijn activiteiten gaande en kan moeilijk elke week, zelfs niet elke maand de bezoekreis van 240km ondernemen. Tilburg vereiste dat je uw bezoekuurst vastlegde. Mocht het bezoek dan die dag tegenslag te verwerken krijgen omwille van een grote verkeersopstopping, dan konden ze geeneens binnen en was de trip voor niks geweest.

Het voordeel was dat je daar héél goedkoop kon telefoneren. Overal waren cabines aangebracht, ook op de wandelingen en kon ik voor dezelfde kostprijs van een Belgisch gesprek evenzeer naar Cyprus en Nigeria opbellen.

In Belgenland betaal je vanuit de gevangenis enorm zwaar oplopende kostprijzen bij telefoongesprekken. Daar bestaan nog aansluitingskosten. Puur misbruik eigenlijk. Nederland stond paraat met een verbindingsformule welke internationale gesprekskosten ferm had gereduceerd. Er waren, tegen de Hollanders hun zin in, veel buitenlandse, niet Belgische mensen opgebracht om daar hun straf uit te zitten. De taal speelde eerst een probleem, maar men huurde Marokkaanse cipiers in om orde op de veiligheid te zetten. Ieder gevangene had er ook werk en dus ook een inkomen, om zelf in primaire levensvoorziening te kunnen voorzien. Je kon er 'overleven' zonder dat iemand je geld of hulp stuurde.

Indien uw private kledij slijtage vertoonde, kon je voor 'een prikkie' tweedehandsklederen aankopen in een winkeltje, of kreeg je ze zelfs gratis als je versleten stukken er kon tegenover leggen. Zo hoefden de

Hollanders geen kosten te maken om iedereen van jailplunje te voorzien, zoals het in alle oude Belgische gevangenissen de traditie is.

9.

Daar liep je ten minste niet rond met versleten schoenen die al tien voorgangers de voet hadden gepast. Wel was er geen centrale keuken en kreeg je 's middags een soort fabrieksprefab opgemaakte maaltijd, telkens geserveerd in het befaamde zwarte Nederlandse hospitalen bakje. Je kon het eten, wat soms niet 'doorkookte' was op cel verwarmen en ook verwerken tussen zelf aangekochte etenswaren, naar eigen smaak en hartenlust. De kantine was uitgebreid, menselijk geprijsd, 'ingerekend' alle aanbrengkosten. Omdat je verzekerd was van een inkomen en je dus je dagelijkse klus te doen had, was je dagelijkse opgesloten gevoel dragelijk. Je had veel lucht-periodes, op grote wandeltuinen. Alles was er voorzien.

Tilburg, het draagpunt van vergelijk...

In Tilburg kreeg je een uur bibliotheek per week, wat samenging met gratis computergebruik.

De twee grote sportzalen waren voorzien van alle comfort om een goeie indoor voetbalmatch te spelen of een degelijk volleybaltornooi erin op te zetten, verschillende maal in de week. Je was evenveel buiten je cel, indien je prefereerde alleen te gaan wonen. Ik kon wekelijks een uur 'genieten' van een privaat gesprek met een theoloog, een man die mij veel bijbracht over het aangepaste gevangenisleven in Nederland en de te bewandelen weg, om er op een dag mentaal gezond en wel uit te komen.

Je leert jezelf een beetje schikken binnen alle soorten regels die voor je gemaakt werden, maar waarvan je niet aanvoelde dat die goede bedoelingen hadden binnen dat beperkte levenskader, waarin je tijdelijk gedwongen werd te vertoeven.

Wat me opviel waren de verschillen in strafuitvoering, toegepast in Holland en uitgevoerd in België.

Bepaalde cipiers waren reeds een kijkje gaan nemen in de gevangenis van Merksplas en konden niet zwijgen hoe ze ontsteld raakten over de manier van handelen der bewaarders. Het is precies of dat 'ze' lopen hun collega's nek af te bijten, domweg steeds de beste willen zijn in het opsluiten van 'menselijk tuig'. Hygiëne binnen de gevangenissen schijnt er geen belang te dragen, terwijl ze zelf ook rechtstreeks leven in hun gecreëerde mesthoop van warboel en vuil. Niemand schijnt er erg in te hebben, vertelde me daar een chef. Ze willen precies van geen modernisatie weten daar in België!?

Wie gaat nu nog naar het toilet op een vuile plastic pot. Wie heeft in zijn verblijf geen stromend water?

Nederlands bewaringspersoneel moet eerst een opleiding volgen om in een gevangenis te mogen komen werken. Belgische bewakers doen een klein examentje in Brussel en worden een plaats toegewezen waar ze kunnen beginnen werken, met zeer gevoelig materiaal. Hoe kan zo'n kader van bij aanvang eigenlijk al goed functioneren?! De oudere chefs, of de drie-sterrers brengen hun eigen gewoontes in, terwijl de jonge beginners geen ruimte krijgen om gewoontes een beetje aan te passen... Er moet hiërarchie afgedwongen worden, maar in onderling respect, zoals de Hollanders denken. Inbreng van modernisatie door middel van steeds veranderende interne regels en nieuwe opstellingen in het bewakingspatroon laat cipiers het noorden verliezen.

Jonge elementen zien het na een paar jaar al niet meer zitten, juist omwille van de toegepaste chaos binnen hun werkkader. Die Hollandse mensen kijken ook erg schrijnend toe, hoe de soms nog jonge mensen van de dienst PSD 'opgevorderd' worden om rapporten op te maken van jail-gasten die ze zelfs niet kennen.

De wekelijkse vaststellingen, per gevangene, door de pw-ers opgemaakt, kan hen niet een schelen.

In België hoeft dit schijnbaar niet aan de orde te komen. Als de Belgen 'denken' dat ze de gevangene kennen via een paar gesprekjes is dat al meer dan voldoende.

Door Justitiële opstelling (in België) weet op dit moment niemand wanneer hij precies vrijkomen gaat, indien hij een straf heeft van boven de drie jaar, wat individueel soms paniek teweegbrengt, terwijl de frustratie neerkomt op de bewakers die rechtstreeks blootstaan aan opwellende acties.

In Holland is alles netjes op een rijtje gezet en wordt het individu, alvorens vrij te gaan, met de hand genomen om een zorgeloze vrijheidsdatum tegemoet te gaan. Je weet waaraan je toe bent op de 'grote dag'. In NL krijg je een straf en ga je vrij op 'de dag en het moment' dat de Rechter 'toen al' vastlegde wanneer je mag gaan. De datum hangt er op je celdeur!! In België heb je dus géén idee wanneer je de maatschappij weer mag ingaan. Als resultaat, zie je allerlei wanhoopstoestanden groeien, gewoonweg spruitend uit wederkerende onzekerheden en het telkens verliezen van eigenwaarde tegenover familie en potentiële werkgever.

De bewaking in Tilburg ondervindt die frustraties tussen de Belgische 'genodigden', maar kan de Nederlandse gewoontes niet toepassen op deze mensen... Ze staan verstomd en reddeloos toe te zien, hoe de soms heel onduidelijke uitkomst van de SURB, 'zovele malen' de reden was van ontstane agressiviteit en

geestelijke marteling onder hun opgevangen Belgische gasten. Holland daartegenover heeft zijn eigen BSD, mensen die met de maatschappij én de gestrafte in harmonie meeleven.

10.

De Belgische PSD gaf hen de indruk dat ze op precieze manier 'organiseren' om mensen abnormaal veel langer in de gevangenis op te houden, dan voorgespiegeld op de eigenlijke dag van de veroordeling.

Die dienstdoende jonge PSD-ers krijgen er volgens hen 'vrij spel' om persoonlijke reportages op te maken, naar eigen gevoel, 'zagezegd' om de maatschappij daarbuiten te beschermen.

In bepaalde gevallen heeft het zijn nut bij harde kern bakgasten, omdat ze berekenbaar risicohoudend zijn.

Voor de categorie der zachte karakters betekent elke uitgestelde vrijheidsdata een ramp, maar blijven wel degelijk de gemakkelijkste manipuleerbare groep. Door allerlei lukraak toedoen veegt men dus meestal de vroeger vastgelegde vrijheidsdata totaal van de plank. Ik heb het meegemaakt dat goeie potentiële elementen plots het resultaat te lezen kregen waarin ze 'negatief' beoordeeld werden, waarbij de waarheid ver te zoeken was en die mens total uit zijn dak ging... Die Belgische 'officiële', werkzaam in Tilburg vragen zich niet af hoe het 'Hollands personeel', telkens, dergelijke degenererende uitkomsten (bij meerdere gedetineerden) ordentelijk (naar hun normen) moet trachten op te vangen.

De NL-Directie aanzagen de Belgische werkwijze een beetje als een wildernis, waar onverschilligheid schering en inslag is... Niet leuk om dit vast te stellen, als Belg.

Dan zat ik daar, als onschuldige Belg met al die confronterende situaties. Nee, het heeft me niet goed gedaan, geforceerd te moeten toezien dat we hier in België nog mijlen ten achter staan. Die ineens in leven geroepen 'strafuitvoerende partij' vormt grotendeels geen correcte oplossing. Het helpt noch slachtoffer, noch gestrafte. Het functioneert als extra dwangmiddel. Een Hollands bewaarder schertste eens, dat in de middeleeuwen men marteltuigen zou gebruikt hebben in België, wat nu vervangen werd door de SURB...! Nee, het doet niet goed als je van die 'buitenlanders' horen moet dat er in ons eigen land 'iets' niet schort.

België en zijn gewoontes binnen het gerechtelijk systeem...

Ikzelf draag de last van een vijfjaren-uitspraak op mijn schouders. Met vele aanvullende elementen kan ik aantonen dat ik 'totaal onschuldig' was (en nog altijd ben). In Nederland zou een aanvaarding tot herziening voor mijn zaak een feit geweest zijn, zeker nu ik het valabele bewijs van onschuld reeds vanuit Turkije meedraag.

In België kan ik nergens meer terecht. Ik moet nodeloos die vijf jaar uitzitten, daar ik geen schuld beken!! Toch totaal absurd, of niet!? Soms vroegen ze me in Tilburg hoe ik me voel om met dergelijke gijzeling om te gaan en verder te moeten leven. Ik heb het geluk mezelf moed in te pompen en alles te relativiseren, me optimistisch te houden, danig als ik voel er onderuit te gaan!!

Het is soms héél belangrijk dat je 'als verloren schaap' ergens terecht kunt met je verhaal, al heeft het geen toegevoegde waarde aan je toestand. De Hollandse bewaarders zijn hiervoor opgeleid geweest, om groeiende onrust aan 'te durven' voelen. Tenslotte zit je als individu ergens opgesloten in een omgeving die je niet wenst, tussen gedetineerden, die al dan niet kunnen omgaan met dwang. Ikzelf kon gemakkelijk aanvoelen wanneer een kamer-maat begon 'te zweven' en of gevaarlijk werd. Het is echter niet aan iedereen gegeven zich neer te leggen met iemand anders zijn oproerigheid.

Ik had op de duur het gevoel me te kunnen inzetten 'een luisterend oor te zijn' voor hoge opwellingen, waardoor de man in kwestie terug kalmeerde en weer tot ruststand kwam. Verhalen binnen de muren raken soms einde inventiviteit. Je ziet alles daarbuiten gebeuren, op TV, maar de realiteit blijft buiten schot.

De familie gaat zijn gewone weg en uw impact is van geen tel meer. Na tijd voel je uw eigenwaarde teloorgaan. Ik krijg geen familiebezoek. Mijn ouders zijn te oud om zover te reizen.

Soms komt een werkmakker even zaken bespreken, hoe ik het zou doen in functie, maar mijn belang eindigt met informatie, waaruit ik weinig toegevoegde waarde ervaar.

Het bezoeksgeprekje van één uur laat je hoofd tollen, omdat je alles wil gezegd hebben in geen tijd.

Het gevoel van onmacht neemt kalmte over en soms raak je zelfs in paniek.

Van belang is vooral jezelf onder controle te blijven houden en gewoonweg gezond te blijven. De kwaliteit van het geserveerde eten houdt het gemoed inwendig op peil. In Tilburg bakte ik dagelijks pannenkoeken of fruittaart in de beschikbare oven-grill en gaf iedereen op de kleine vleugel een stuk. Inderdaad bestaat deel van mijn bezighouding uit socialisering, zeker om mijn 'eigen zelf' wat sterker op te bouwen tegenover die soms gevaarlijke 'partners'. Als je de eigenschap niet hebt een ander mens te kunnen aanvoelen, dan sta je soms voor voldongen feiten, problemen die op je neerkomen uit totaal onverwachte hoek.

Er zitten ook meer en meer mensen van vreemde origine opgesloten tussen die zeldzaam geworden Belgen. Die hebben een andere cultuur en in Tilburg werd 'soort' een beetje bij 'soort' samengeklonken, hun eigen taaltje sprekend en hun eigen 'Islamitische gewoontes' uitvoerend. Soms kan dit storen, in gemengde groep.

Mijn soort tactiek was dat van, geven en nemen, luisteren en dan praten.

Mijn vroegere hogere opleiding stak me meermalen de hand toe.

Was ik blij niet meer in Vorst te vertoeven!! Ik zou er ook eentje geweest zijn die ze mochten wegvoeren, op zo'n draagberrie!!

Tilburg leerde me persoonlijk kennen. Zoals eerder vermeld is het in Nederland de gewoonte dat beambten van elke gedetineerde wekelijks een rapport op computer klaar te houden (zijn gedrag op papier gezet). Deze rapporten worden dan ter hand gesteld bij de BSD (NL). Het zijn ook de bewaarders, welke dagelijks met ons omgaan, die kunnen zeggen dat ze ons 'een beetje' hebben leren kennen.

Het is onmogelijk dat een Rechtelijk hulpje, in de vorm van PSD, op papier kan zetten dat ze denkt het individu te kennen en voorschrijft wat de beste beslissing worden zal op een 'Straf Uitvoeringsrechtbank'!? 'Zo' gaat België tekeer met zijn delinquenten. Gesofistikeerd gebruikte juridische taal bemoeilijkt begrip omtrent de juiste toedracht van PSD-beschrijf en lijkt vereenvoudiging van bewoordingen een overbodigheid. Zo stapelen misverstanden zich op. Zo raken gevangenissen overvol.

De Wet 'Le Jeune' is een mythe geworden. Als je meer dan drie jaar straf toebedeeld krijgt raakt niemand meer buiten op 1/3de!! Er schort altijd iets aan vereiste papierwerk of ze kregen de gelegenheid niet hun eigen ingewikkelde situaties op tijd klaar te stomen, tot de eerste datum van SURB-verhandeling eraan komt. Je zit al gauw 'de helft' van de uitspraak en bepaalde individuen doen gewoon einde van de straf, doordat hen het leven beu werd gemaakt. Zo komen ze uiteindelijk buiten, zonder voorwaarden en kunnen hun eigen manier van leven ongestremd weer opstarten, wat eigenlijk de veiligheid van de maatschappij 'zeker' niks toedraagt. Velen zijn in geen tijd opzettelijk weer omringd met misdaad.

Eigenlijk zou ieder, die buiten zware schade berokkend heeft, verplicht zijn 'eerst' de burgerlijke partij uit te betalen, of toch voor een groot gedeelte, alvorens vervroegd te kunnen vrij gaan. Dat wél!

Slachtoffers hebben 'niks' aan iemand die lang in de gevangenis moet blijven en dan buitenkomt als een onbeheersbaar, gebroken en misschien wel gevaarlijk mens... In het hoofd van enkelen staat geschreven dat ze buiten weinig kans maken in de maatschappij en ze toegewezen zijn op 'binnen ontmoette makkers', hen op de straatstoep opvangend en direct al een nieuwe bond organiseren.

Volgens ik vaststel werkt deze Belgische PSD in de verkeerde wijzerrichting.

Waarom onverschillig onfunctionele overvolle gevangenissen creëren als de oplossing simpelweg in betere verstandhouding kan gevonden worden!??? Gevangenissen in België lijken steeds meer op een machine te gelijken, waar mensen opgesloten worden, zonder ze ontbrekende en toegevoegde waarden mee te geven 'tijdens' hun verblijf. Altijd roept men het gemis aan kapitaal op. Geld voor interne heropvoeding is er niet, wél voor een soort 'pestcomité', een dure SURB die alles mag vernietigen wat een eerste Rechter aan de basis als straf had opgelegd. Dat is precies wat de Hollander bedoelen met: "Een warboel".

Mijn overplaatsing naar Beveren...

De Belgische Directeur in Tilburg droeg me opeens voor om naar Beveren te verhuizen. Ik zou naar een aangename omgeving mogen vertrekken waar werk me werd verzekerd. Mevrouw Turtelboom had daar een prefab-jailbox in mekaar laten steken door private beleggers, waarbij haar 'Vlaams kroonjuweel' langzaam mocht in gebruik genomen worden. De Hollandse luxebus voerde ons als toeristen terug naar Wortel en dezelfde morgen konden we met drie man, geboeid, naar Belgische traditie, onze weg verder zetten in een gammele groene rammelbox, richting Beveren. De voorgevel van die nieuwe gevangenis ziet er groot en een beetje indrukwekkend uit, precies een plaats waar 600 mensen kunnen ondergebracht worden.

Als je naar binnengeleid wordt schittert de rechtlijnigheid van de aaneengelijmde betonnen elementen. Elke van de drie vleugels vertoont een halve ruitvorm met grote overdekte binnenruimte, veel te ruim eigenlijk. Alles sloeg bij me dicht toen ik kennis maakte met de eigenlijke ruimte waarin ik wel een jaar aan één stuk zou moeten in verblijven. Een klein kamertje, schuw in mekaar gebokst, snel bevloerd, van douche voorzien en een mooi nieuw TV scherm aan de muur gescharnierd. Het bakje eronder is een soort computermodem, wat toegang geeft tot een centrale computer, een Prison Cloud. Je krijgt je eigen USB-stick en je kan beginnen telefoneren, dag en nacht. Leuk. Naar buiten zien kan je, door een viertal lagen ontsnappings-belemmerende gecombineerde baren en vensters. Uit een muf ruikend zijkastje komt frisse lucht. Een raam openen kan je niet. Hier doseert een inlaatbuis en een afzuigstelsel hetgeen je binnenkrijgt aan zuurstof. Het bed is een metalen bak onder het raam vastgeklemd met een mousse-matras erop.

Weg met alle orthopedie!

De warmwaterdouche doet goed, wanneer je dat zelf bepaalt.

Als bouwtechnisch kenner vroeg ik me direct af hoelang hier alles op 'bruikbare' rails zal kunnen gehouden worden. In de vloerbekleding van mijn bad zat al een barst en ik veronderstel dat dit ook bij andere snel schimmel zal ontwikkelen. De lompe celdeur kreeg al drie relais sloten vervangen.

12.

De gevangenis heeft een ovaal gevormd centrum, van waaruit alle vleugels kunnen opgevolgd worden. Er staan honderden camera's die je kunnen volgen, wanneer en hoe ze willen. Dat noem je waarschijnlijk modernisatie. Voor de nieuwe wereld der opgeslotenheid een regelrechte intimidatie, of... is het een bescherming voor jezelf?? De bezoekszaal is een pareltje, in vergelijking met gestandaardiseerde normen van bestaande catacomben in België. Zouden we dan toch een ander weg opslaan binnen het gevangeniswezen? Toen ik eraan kwam werd ik door 'het onthaal' geleid, gedomineerd door een jonge bewaarder, die maar niet wist hoe hij al die pc-programma's moest onderwerpen aan zijn wil. Er moest een ietwat meer ervaren werker opkomen om hem een handje lichter te maken. Ik bleef maar wachten. Ik mocht verbazingwekkend mijn eigen burgerplunje aanhouden. Dit moest een privaat gevang zijn!? En de bewaarders dan? Waren die wel opgeleid om hier te werken?

Op de wandeling waren nog sporen van onafgewerkte groenbakken. Bewaarders met wie je even kunt keuvelen op de koer zijn niet te bemerken. Er zit er eentje achter spiegelglas, dat wel. De rest wordt overgenomen door een reeks camera's. Betonmuren, netdraad en nog eens een dikke muur omringden het domein der leefeenheden. Je wordt netjes gefouilleerd als je naar buiten gaat en een zwaar-'lijvige' controle gebeurt nog eens als je terug binnenkomt. Een beetje komisch voor het individu, maar je raakt eraan gewend. Het zou dienen om eventueel 'meegesmokkelde wapens' te kunnen onderscheppen, voor onze eigen veiligheid dus!

Wekelijks is er een uurtje sport, zoals bepaald wordt voor u. Je kan niet kiezen. Nochtans lijkt de sportzaal Olympische normen na de bootsen. Dezelfde ruimte dient ook om Cinemavoorstelling te geven, een projectie op de andere kant van de muur, waarbij de akoestiek galmt als in een kerker.

Op het einde van elk der vier blokken maakte men een Gym-ruimte, maar wel in een onverlucht lokaaltje. Vier grote naast elkaar liggende werkhuisen met telkens een eetzaaltje voor de gevangenen die er gans de dag moeten verblijven en daar hun maal mogen verorberen. Iedereen wordt gekleed in een typisch herkenbaar werkplunje, naarvolgens de job die je uitvoert. Goed bedacht. Kleurenvestje hangen op de vleugel ter beschikking, als je bezoek van advocaat (geel) of familie (blauw) of andere binnenshuise bewegingen gaat ondernemen. Overal wordt je grondig op je lichaam afgetast, ook door vrouwelijke agenten, wat een beetje onwennig aanvoelt in het begin.

Na een tijdje krijg je al die ingewikkeldheden onder controle. De geneeskundige dienst is vriendelijk en beschikt over voldoende geneesmiddelen. Ook de tandarts doet er zijn best en eigenlijk zou je daar goed in je vel moeten zitten. Jammer moet je voor het wassen van 'eigen' klederen een financiële bijdragen leveren, wat eigenlijk behoort tot een basisnood. Alles komt wél netjes gestreken terug van de machine.

Ook het beddengoed verwisselt men wekelijks en blijft je cel netjes, samen met alle linnen wat je gebruikt in het bad.

Je krijgt ook poetsgerief, dus, je huisje proper houden vormt onderdeel van zelfrespect, een 'must'.

Eenmaal je een soort herkenningsperiode doorbracht hebt kan je intrek nemen op een vleugel waar een aantal uren open regime toegepast wordt. Een biljart, pingpongtafel en amusements-TV, omringd door nette zeteltjes en poefjes vormen onderdeel van die ontspanningsruimte.

Je kan er dus openlijk socialiseren en je begeven van de ene cel naar de andere, even een bezoekje brengen bij de mensen die dit appreciëren. Alles is nieuw, zelfs de ingesteldheid van de bewaarders!! Het gaat er anders aan toe dan in 'klassieke' instellingen. Uw bewegingen worden nauwgezet in de gaten gehouden vanuit een spionagekamer. Indien er een conflict ontstaat op een gang, kan men onmiddellijk de beelden oproepen, als getuige in een geschil. Ook daaraan leer je wennen, zeker als je niks te verbergen hebt en relax kunt bewegen binnen de het stramien van afgesloten ruimtes.

Eigenlijk kan je in Beveren alle vragen stellen aan toehorende diensten, via uw Pc-scherm, zonder de bewaarders te moeten lasten vallen. Je hoeft geen douche of telefoonmoment meer aan te vragen, die zijn op cel.

Hier is terug een grootkeuken, waarbij het eten voortreffelijk en warm wordt opgediend. Je loopt niet rond met honger, zoals wel eens het geval was in Tilburg. Iemand die buiten altijd beefsteak gewend was zal je misschien wel horen klagen, maar er moet gezegd dat de diversiteit netjes werd bestudeerd en maaltijden aangepast zijn aan verschillende eetgewoontes. Toch vult de buitenlandse Halal-keuze van spijzen een beetje storend het hoofdmenu. Er zijn ook hier veel minder Belgen dan buitenlanders.

Er is wel een kookgelegenheid achteraan in elke blok, maar je moet gebruik der kooktoestellen reserveren. Uit een groot assortiment en keuzemogelijkheden in de gedetineerdenwinkel kun je extra vlees en spijzen

Het beleven in Beveren...

Toen ik in Beveren de eerste dagen doorbracht werd het weer even wennen aan al die strikt opgezette regels en nieuwe gewoontes.

Als je wil gaan 'luchten' op gezette tijdstippen moet je dus door een strenge controle doorlopen. Soms bezitten mensen klederen die voorzien zijn van dikke spijkers en metalen zip. Je raakt daar moeilijk mee door de 'lichaams-scanner'. Een kwartierchef liet zich in het begin opvallen met nogal zware toon en leek zo een beetje 'Antwerpse gewoontes' mee binnengebracht te hebben. Na een paar weken was de man anders ingesteld, ge-Beveren-neerd schijnbaar. Na een tijdje kreeg ik het gevoel menselijker behandeld te worden. Is dit misschien omdat dit een private instelling is? Denken staat vrij!!

Bewakers zijn er 'meestal' vriendelijk en behulpzaam. Het contact voelt anders aan, daar toenadering gemakkelijker getolereerd wordt. Van bepaalde bewaarders had ik het gevoel dat ze (bij hun prille aankomen uit een andere Belgische klassieke jail) dachten hier in den beginne streng te moeten zijn. Je zag de inwoners automatisch hun afstand nemen. Na een paar weken veranderde de bewaker, in enorm positieve zin, erg aanvoelbaar. Valt het hen misschien op dat ze meer kunnen weten komen over groeiende problemen, indien ze ietsje vriendelijker tewerk gaan? Of was die aanpassing zo gaandeweg opgelegd...? Stof tot nadenken.

Het is netjes als je een correct gesprek kunt aanknopen met een bewaarder die ook interesses vertoont in uw mens-zijn tijdens 'de helse rit'. Als je een paar jaar opgesloten bent en het werkelijkheidsbeeld van 'buiten' een beetje aan het verliezen bent, klinkt het leuk als de bewaker aanvullende anekdotes uit zijn buiten-ervaring bijlegt. Soms voel ik aan dat de bewaker in kwestie iets meer wil weten over uw persoon en... misschien van de overgebleven waarde binnen uzelf.

Met hen gaat menig gevangene soms enorm openlijke gesprekken voeren, meestal 'laag geschoolden', waarbij het duiveltje weer echt naar buiten komt. Op een vleugel is hoge intellectueleiteit meestal zoek. Slimme mensen laten zich buiten niet klissen (zou je zeggen)... Ik krijg de veronderstelling dat bewaarders zich hier in Beveren eerder 'amuseren' met de gemoedsgesteldheid onder bepaalde individuen, tot in het werkhuis toe. Stress is hier voor hen niet meer typerend. De bijgeoliede situatie werkt in ieder geval onderlinge rust in de hand.

Op een afdeling merk je altijd verschil in klassen, zeker bij vreemdelingen.

Tijdens de ontspanningsmomenten vormen zich groepjes die zichzelf bepaalde interesses toe-eigenen. Als gevangene krijgt je de vrijheid aan te sluiten bij gesprekken, of eenvoudigweg op je eigen kamer, TV te gaan zien. Socialiseren kan tot verplichtingen leiden. Soms steken drugs wel eens te kop op. Als je fluctuerende gemoederen ondervind, neem je als gevangene maar liefst grote afstand. Roodoplopende oogjes zijn meestal symptomen van zwevende hormonen en gevoelens... Ook gaan sommigen zich lichamelijk oppompen en doen de ronde met 'hun sterk zijn', terwijl de geest op een laag pitjes 'blijft' doordraaien en je beter geen sport meer gaat doen met hen, daar je als oudere toch altijd het onderspit moet delven, als onderdeel van hun opgeblazen voordoën.

Altijd de juiste afstand inschatten, altijd de waarde trachten te leren kennen van de mens met wie je contacten legt binnen deze gesloten kring. Dat is de kunst.

Mensen helpen kan zeker een goede inzet zijn om vrienden te maken. Kan ook een leidraad worden naar doorlopend contact naar buiten toe. Soms hebben gevangenen buiten niks meer dat op hen wacht. Het creëren van een soort nieuwe horizon kan moed inscheppen.

Vreemdelingen voor dit land hebben dan problemen met hun advocaat en krijzen panisch om hulp. Niemand neemt de tijd om hen even uit te leggen, in hun taal, wat de zaak in hun situatie omvat.

Soms neem ik dan een PSD-rapport met hen door en valt het weeral op, dat deze mensen, nog maar eens gewoonweg met grove voeten doorheen het leven van die makker zijn gegaan. Soms werden beslissingen door SURB met grote vraagtekens afgeketst en blijft de vraag 'hoelang' deze praktijken in België nog gaan toegepast worden. Onbegrip en teleurstelling spruiten uit vage verhandelingen die soms geeneens stoken met de waarheid over betreffend individu, als gevangene. Zelfs al 'willen' niet-Europeanen intekenen voor een vertrek uit België, na reeds meer dan de helft van hun straf erop te zitten hebben, nog blijven ze ten laste van de Belgische maatschappij. Het blijft ogen alsof 'de SURB' een job heeft, een soort taak, delinquenten 'langer' op te houden, individuen die beter uit dit land 'zouden' (én willen) verdwijnen, welwillend tekenend met een Non-Return!

De gedachtegang van ons Ministerie van Justitie volgend, dient de SURB ter bescherming van de

maatschappij en de beheerste herintrede (van de kleine of grote boef) in de vrije wereld. Ik zie opvallend veel mensen, die té lang moeten wachten op hun vrij-gaan.

14.

Verschillende SURB-sessies gaan voorbij en beginnen onverschilligheid te vertonen naar de latere vrije wereld toe. Hun tijd van beslissen komt ook wel..., murmelen ze dan.

De gesprekken die ik mag voeren met probleemgevallen hier in Beveren, draaien veelal hun vinger naar de PSD en de SURB, welke, volgens hen, niet beseffen wat ze aanrichten naar de toekomst toe van deze mens in kwestie, wat hun bestraffing ook moge geweest zijn.

Documenten worden vol gepend, indrukken worden 'geschapen' terwijl het menselijke aspect en waarde, van het individu zelf over het hoofd wordt gezien. Het gaat er precies om dat iemand verplicht geweest is 'iets' klaar te maken, wat 'eventueel' als handleiding zou kunnen dienen voor de strafuitvoeringsrechtbank. Velen geven toe dat ze 'moeten' boeten, maar als de termijn dan gekomen is dat ze mogen beschikken, slaan allerlei stokken in hun wielen en raakt de ganse omgeving, inclusief de familie in de war. De werkgever haakt soms af, de huishuur wordt weer opgezegd, de vrouw verbreekt net op het uiterste randje haar relatie. Terwijl Beveren een rustig domein zou moeten zijn, maakt de extra problematiek de gevangenen-fundering onstabiel.

Deze lijn was ook (ernstig) te ondervinden in Tilburg. Hier staan de bewaarders ook aggregerend toe te zien en kunnen 'het individu' alleen wat moet inspreken, hopen dat de rust in het midden mag blijven. In Holland heb je die spanningen niet, omdat je vrijheidsdatum bevestigd is. Daar kun je uitkijken naar de 'eindmeet' en jezelf voorbereiden op je 'nieuwe begin'.

Daar doeken ze gevangenen op, ondanks dat veel personeel hun job verloor.

In België vinden ze het leuk om nog meer miserie bij te kweken en te gaan bijbouwen, met private investeringsorganisaties. Onze presterende bedrijven in België worden zo 'gedwongen' ongelofelijke bedragen af te betalen per jaar. Zeggend dat de Staat eigenlijk nu al bijna geen budget meer heeft voor de heropvoeding 'binnen' hun inrichtingen!? Of is de betere 'vormgeving' van een boef in dit land niet meer zo belangrijk? Zeker de categorie 'jonge misdadigers' zou gedurende de 'dode termijn' van hun leven zich absoluut nuttig-educatief moeten inzetten, al was het kunstmatig, om zó 'waardevoller' buiten te komen! Af en toe krijg je de kans om een cursus te volgen in Beveren, maar jammer genoeg soms ineens afgebroken door gebrek aan voldoende budget.

Hoe staan we er 'samen' voor in Beveren...

Ergens raak je bij het Ministerie van Justitie in België de draad kwijt, als je jezelf durft in te wijden in hun denkpatroon. Iedereen opsluiten brengt niks aan de dijk, zeker niet in deze financieel nauwer gezette tijden. De nationale reputatie van zo'n mooi land als België raakt afgestempeld door de warboel binnen Justitie en het soort 'afwezig belang hechten' aan de staat van zijn gevangenen.

Van het personeel worden hier in Beveren zaken geëist die er na drie weken weer anders uitzien. Menig bediende raakt het spoor bijster omdat de leefregels en richtlijnen altijd maar veranderen.

Zo'n jonge instelling gaan runnen naar fluctuerende normen is moeilijk en ondermijnt de veiligheid.

Als gevangene kan je alleen maar toekijken, maar je afvragen... waarom gemakkelijk doen als het moeilijk kan? De uitleg voor toepassing van plotse veranderingen is, dat té veel hogere kaderleden elk een eigen weg wil trachten te bewerkstelligen, maar bewijzen soms te botsen mét al bestaande gewoontes van bewaking.

Als gevangene voel je ook aan dat onze sectie-bazen er een beetje verward bijlopen, precies spruitend uit gecreëerde complexiteit.

Beveren was prachtig in het jaar 2014. Nu valt al een beetje kalk van de muren. Toch voel je dat hard gewerkt wordt aan het beter doen functioneren van frequent gebruikte handelingen.

Onze heilige bezoeksessies worden op weekends en feestdagen nu wel verstoord door tijdszones en schunnige verplichtingen om elk van ons het bezoekmoment van te leggen.

Een aanvraag om de Directie te kunnen spreken over interne aangelegenheden wordt soms op de lange baan geschoven. Zaken worden voor u beslist, zonder dat je er zelfs inspraak toe krijgt. Risico om een stofferige 'straf' of verdere frustraties op te lopen is de reden waarom toestanden bij de gevangenen blijven en meestal niet geopenbaard worden bij 'de leiders'. Daarna ontstaan eigen verwerkingstechnieken...

Ja, waarom komt dan onrust?

Ikzelf heb alle bezoek afgeschaft over het weekeinde b.v.b.! Ik heb voor mezelf ook de opdracht om zuinig te leven en dan vallen we in de schacht van werkvoorziening.

Je wordt wijsgemaakt dat genoeg werk voorzien is in grote en duur voorziene werkhuizen. Soms zit je echter dagen op je cel, de zenuwen op te drijven uit onwetendheid. Er zijn naar horen genoeg taken en aanbiedingen op de markt, maar te weinig aanvoer van opdrachten. Wat schort daar? Lak aan logistiek? Mag

een gevangene zichzelf die vraag wel stellen? Krijgt hij bij de minste opstand geen 'afzondering' toegekend bij dergelijk vragenvuur.

15.

Soms weet je niet welke vragen je wél of niet mag stellen, al zie je dat in de omgeving soms komische bewakingsscenes worden uitgedraaid. Toewijzingen van lonen vallen altijd tegen, terwijl een valse toon de achtergrond van beloftes teniet doet.

Ik werk graag omdat ik mijn bewegen aanzie als een lenigheidstherapie. Een dagje goed doorwerken maakt mij althans rustig. Bewegen is een belangrijk onderdeel van je lome verblijf op cel. Tijdens je werksessie voel je de kracht gewoon terug opbouwen in je stramme ledematen. Het geeft een gevoel van voldoening terug wat fit te worden, je nuttig te gaan voelen iets te kunnen bijbrengen met die handen!

Voor het geld moet je het niet doen, daar eind van de maand maar een schaars bedrag uitgekeerd wordt, terugkerend op de mooie beloftes bij aanvang van een taak en de destructie van uitkeringen nadat alles is afgewerkt.

Natuurlijk vormt het lage inkomen een probleem bij mensen die familie noch vrienden hulp ontvangen!! Wat denk je??

Telefoonkosten, vast kijkgeld voor de TV, kledingkosten, extra winkelwaar betaal je duurder dan buiten. Het inkomen schommelt rond de 140€... per maand!! Hoe kun je zo invorderende burgerlijke partijen gaan voldoen, zelfs al is de wil groot. Of je verliest contact met de familie, omdat je niet meer kan 'bellen', of je gaat betalen en totaal geen goedgevoelsleven meer leiden. Je wordt dan geleefd! Soms gaan mannen dan wel eens 'lenen' bij kameraden, maar deze toestanden eindigen in nog meer persoonlijke achterstand, omdat onderlinge verplichtingen na een tijdje onuitwerkbaar lijken... Ik zie soms dwang ontstaan gevolgd door korte opflakkingen achter de deuren!! Geen haan kraait erover, maar de druk blijft en raakt als het ware onuitwisbaar, voor lange tijd. Armoede tiert welig in Beveren.

Maandelijks krijg je dan onderling de bescheiden vraag hoeveel er op 'uw' rekening gestort werd. Ik ben bang net 'ietsje teveel' op mijn bankpapiertje te laten verschijnen om het gevoel van 'rijke man' steeds te kunnen afweren.

Bedelen is wel iets wat hier in Beveren 'aangekweekt' wordt. Als je rookt op cel, je kijkt naar voorgeprogrammeerde kanalen op TV en je durft je familie al eens op te bellen om bezoek te regelen, ben je al de pineut met zo'n geringe financiën, vór voor einde van de maand. Daar schuilt voor bepaalde gedetineerden gevaar in, de basis vormend 'vrienden' te verliezen omdat je hen niet even laat bellen op uw kosten.

Veel socialiseren vermijd je dus best, terwijl dit stukje afzondering en de mensen die je binnen ontmoet (naar het echte leven toe) toch weinig bijbrengen, integendeel. Ik laat me begaan, om ongestoord mijn eigen stekje te kunnen behouden en regelmatig te mogen werken, al was het maar in de vorm van ontspanning dus. Je knoopt best in je hoofd, niet in te gaan tegen dingen die je rond je heen (als soms abnormaal) ziet gebeuren. Ik kan in mezelf genieten van 'de in mijn hoofd gecreëerde luxe in Beveren', mijn zelfrespect en wil mijn gevoelens verder niet opjagen, daar andere gevangenen in België voor de rest toch niks beters te bieden hebben. Je mist reeds je normale entourage van daarbuiten en extra 'mentale verblijfsbelasting' vermijd je best, als de pest.

Je bent toch gedoemd om in harmonie te leven, met je bewaarder als baas en de gedetineerden, als tijdelijke 'vrienden'. Meer kan je toch niet, tenzij je dagelijks met je hoofd daarbuiten leeft en er je vrije tijd ook degelijk voor opoffert. Ikzelf zou niet kunnen overleven, zonder verder te mogen werken aan mijn private projecten, welke zo opvolgend bepaalde aandacht van mij blijven vragen. Zo verdwijnt de gevangenisvloer kunstmatig even van onder mijn voeten weg. Je gaat zweven in je gedachten welke, ik althans toch, de vrije loop laat in bouwontwerpen en... tekeningen die de mensen laten lachen. Mijn telefonisch onderhoud met partners in business is ook belangrijk. Het heeft me moed 'door te zetten', wetend dat ik weinig vrienden ben verloren, ondanks alle parabellen die rond mijn plotse detentie waren ontstaan. Ik hou mijn eigen gouden sleuteltje op zak. Zo kan het eigenbelang sterk staande blijven, tot ik mijn vrijheid terug krijg.

Tijdens mijn verblijf in Beveren ben ik gelukkig heel weinig getuige geweest van agressie. Ook deze moderne instelling is nooit vrij van opwellingen onder zijn inwoners. Als je eerlijk bent kun je op straat ook onverwacht of ongewild problemen zien onder mensen. Gevangenen zonder oplaaiende ruzies bestaan niet, zeker daar hier ook iedereen door mekaar gegooid is en op zijn eigen manier 'zijn' stress beleeft en soms uitdrukt.

Diverse nationaliteiten zitten met mekaar opgescheept en trachten nodeloos mee te dansen tussen de serenades van opgelegde restricties.

Voorlopig kan ik mezelf maar in alle voorzichtigheid gaan verdiepen hoe het er in deze zogezegde moderne gevangenis eigenlijk wél zou moeten aan toe gaan.

Voor mij mag het met minder personeel, maar wie ben ik om nu ingestelde gewoontes nog eens te willen zien veranderen. Er hangen al zoveel camera's en er wordt al zoveel druk uitgeoefend hier in Beveren. 16. Misschien kunnen de tegels op de vloer wat bijgeschilderd worden om te zien waar we precies moeten lopen!?

Ik zou een paar hints willen geven, maar dan 'vrijblijvend', vloeiend uit gespreksthema's onder de bewoners. De 'Prison Cloud' zou moeten kunnen instaan voor meer doeleinden.

Je zou rechtstreeks moeten kunnen bellen met de belangrijkste diensten binnen de gevangenis, omdat 'nu' te veel misverstanden alleen maar kunnen weggewerkt worden door de vraag te stellen aan een kwartierchef en telkens lang moet wachten op uitklaring van de kwestie.

Het bezoekmoment over de weekends en feestdagen zou ook aanvraagbaar moeten zijn over elektronisch formulier.

Eigenlijk zou een echt mailsysteem gerealiseerd moeten kunnen worden, het mogelijk makend dat brieven van kennissen rechtstreeks kunnen op de modem ontvangen worden, telkens en alleen doorstuurbaar in 'CC' naar de 'controledienst', waarbij oude mails ook weer gewist kunnen worden, door de gevangene zelf. Nu gaat de Post gesloten naar zijn bestemming. Postzegel-trafiek of 'verhandelingsverdenkingen' bij binnenkomende stukken worden zo van de tafel geveegd.

Ook zal de correspondentie met onze verdediging vlotter verlopen en... meer direct, bewezen verstuurd en veel tijd winnend, bij dringende gevallen.

Doorstuurbaarheid van correspondentie naar de PC van de kamerbewoner brengt minder werk met zich mee en laat uitvoeringen, zoals die nu bestaan met de elektronische rapportbriefjes direct functioneerbaar worden.

Ook over de voeding, zeker wat betreft het overdreven gebruik van Maghrebianaanse Halal, vallen veel misnoegdheden.

Het is niet 'slecht', maar waar blijft 'onze' traditionele Vlaamse voeding, jawel, voor de Vlamingen!?? Is dit voortvloeiend uit de gemakzucht der monotone bestellingen in de private keuken?

Iets fijner en gezonder eten opdienen hoeft daarom niet duurder te zijn! Pure groenten en gezonde salades ontbreken, terwijl worteltjes op dit moment nog weinig naar wortelen smaken en de soep soms een mix is van restjes uit de grootkeuken, aangeland met verdikkingsmiddelen. Met het aangereikte kinderijze op zondag laat ik alle verbeelding over aan iemand die graag iets zoets lust, maar dan wel naar volwassen maat. Wat onder je bord ligt moet je eten, eer je het lust of niet, ook al is de saus een 'één en al verspreide brij' geworden... Wat zelfs onder de bewaarders die hier blijven eten als soort betoog hoorbaar is.

Nu de celdeuren 'bijna allemaal' nieuwe sloten kregen en weer normaal 'zwaar klikkend' geopend kunnen worden gaat men daarbovenop soms klagen over nachtelijke rustverstoring, door toedoen van het metalen ouderwetse kijkluik, wat bij openen een hard klopgekluis kan maken en de slapende mens er bovenop veelal nog eens opgeschrikt wordt door een bijhorende lampenflits.

Waarom zijn die 'appels' 's nachts nodig, om het uur? Indien iemand zich ineens niet goed voelt laat hij dit toch sowieso weten via zijn alarmknop. Uurlijke persoonlijke controles zijn intimiderend en al lang afgeschaft, in Tilburg-NL b.v.b.!! Daar is het: 'Goede Nacht' en 'Goede Morgen' en... niks meer tussendoor. Alléén nog vleugelbewaking. Menselijk toch???

Het beleven van Sport zou méér moeten kunnen, daar hier een enorme zaal ter beschikking is en die véél te weinig gebruikt wordt. Uit veiligheid, telkens misschien wel alleen een geselecteerde groep toestaan. Houdt iemand zich niet aan de regels van rust en inzet voor sport, kan die volgende maal altijd geweigerd worden. Een ander aanknooppunt is de het verloop van contacten tussen gedetineerden en de bewaarders van dienst. Eigenlijk zou een brievenbus ter bestemming van grieven of opmerkingen 'dagelijks' moeten verhandeld worden (naamloos), wat de taak van een kwartierchef meer impact en overzicht geeft. Dit schept rust bij de soms moeilijke bereikbaarheid van meer gesloten 'karakters' (de niet-durvers om openlijk te gaan praten)... Bij het gedetineerdencomité gaan teveel details verloren tijdens overweldigende gesprekken, vanuit alle zijden tegelijk, in aanwezigheid van de Directie. Beslissingen komen altijd pas veel later ter aanpassing, terwijl probleemzaken intussen soms al lang van de baan zijn. Wat baten deze bijeenkomsten als een Directie meestal afwijzend gemotiveerd is, terwijl alles in gesloten kring gedempt wordt afgewerkt. Deelnemen aan dergelijke situatiebesprekingen heeft weinig zin. Je bent zagezegd de spreekbuis van je medegedetineerden, maar je jaagt jezelf problemen op de nek als het niet uitdraait zoals velen hadden verwacht. Persoonlijke vingervijzingen houden meestal geen comfort in.

Beter aankomst van het treintje 'te zitten' afwachten in een rustig stationnetje...

Aan de lezer nu om zijn eigen gedacht en gevoelens naar voor te brengen.

1. Verwachtingen i.v.m. Verblijf in de gevangenis en... kloppen die met wat je nu weet?

Allereerst, voor mij, was het mijn eerste persoonlijke contact en ik had niet echt een zuiver beeld van wat er mij te verwachten stond.

Mijn beeld over gevangenis was vooral gevormd door Amerikaanse films en documentaires. Dus, een beetje afschrikwekkend. De realiteit is anders dan het schrikbeeld dat men heeft, of moet hebben over materiële levensomstandigheden. Deze zijn best wel te verdragen, tot zelfs goed. Het ergste probleem is eerder op mentaal vlak. Wat al erg te noemen valt is het totaal ontnemen van je vrijheid. Alleen je vrijheid van denken blijf je zelf behouden. De gebruikbaarheid van je talenten wordt genihilliseerd, t.t.z., op geen enkel vlak wordt je nog als denkend mens met gebruiksklare mogelijkheden aanschouwd.

Je wordt opgesloten, gedwongen je te laten begeleiden tot het leven van een door regels bepaalde en opgelegde wijze, waarbij de zo belangrijke gedachte van 'iets in vraag te mogen stellen' totaal overbodig lijkt wordt.

Dit heeft me erg veranderd, niet alleen diepmenselijk ontgoocheld (niks meer te betekenen hebben, niet meer erkend te worden voor je gaven), maar gedegradeerd tot een 'aap' in een kooi, of een gestrafte hond die zelfs het blaffen moet verleren.

Ik ben er 'verbaal agressief' door geworden, maar dan alleen in mijn expressie via het schrijven.

2. Ben je meer over jezelf te weten gekomen?

Dat is voor mij een heel moeilijke vraag.

Ik zou eerst zeggen 'neen', omdat ik mezelf al redelijk goed kende, gezien de opgelopen ervaring als mens van bijna zestig jaar. Toch schuilt er een 'ja' in het antwoord, omdat ik nooit gedacht had zo diep getroffen en zo agressief te worden in mijn schrijven. Dit was voor mij een totale verrassing.

Dus heb ik iets nieuws over mezelf ontdekt, iets wat extra verborgen zat, maar wat zich natuurlijk, indien ik nooit in de gevangenis zou gekomen zijn, zich ook nooit gemanifesteerd zou hebben.

3. Wat vind je bij jezelf goede kwaliteiten. Vind je dat die ook worden erkend?

Ik kan mezelf bestempelen als zeer sociaal voelend, altijd bereid mijn talenten ten dienste te stellen van zoveel mogelijk mensen. Ik deed dit in mijn eigen bedrijf, maar ook in politieke, sociale, culturele en sportieve organisaties, in mijn vrije (!) tijd. Ik vind sociaal engagement, maar ook inzet en leidinggeven hierin een belangrijke schakel gedurende het uitoefenen van mijn levensdoel. Ik probeer dat hier absoluut waar te maken, maar wordt 100% afgeblokt en helemaal niet erkend.

4. Haal je voldoening uit je werk en waar ligt die voldoening dan?

Ik heb de keuze voor mezelf gemaakt om niet meer echt te werken (in de ware zin van prestaties die geld opbrengen). Ik werk veel, maar uitsluitend aan een aantal projecten, in het belang van de gevangenis gemeenschap, zodoende richtte ik een Internetplatform op (F/B, Blog, Twitteraccount), van en voor gevangenen, wat hen een diversiteit van service verleent, zoals ze zichzelf op het 'net' zouden uiten, maar alleen iets trager!! Alles gaat via buitengaande normale post, wat dan later met hulp op het net wordt vastgekleefd.

Verder richtte ik ook de beweging op van "Ga wat zachter om met de regels.", waarbij we op een lieve en humoristische wijze pogen het stugge over-gereguleerde gevangenis stramien wat meer te laten 'bijkleuren'.

Samen doen we ook aan 'Crowd Funding' om financiering te zoeken voor gedetineerden die een goed binnenkadersidee hebben en die het zo absoluut verdienen en nodig hebben.

Dus, alles samen wel wat werk aan de winkel.

Persoonlijk haal ik veel voldoening uit de langzame groei van het Project.

5. Begrijpt de buitenwereld (vrienden, familie, partner, etc...) in welke leefwereld je woont?

Ik ben tot het besef gekomen dat de 'buitenwereld' niet echt het benul heeft wat er zich allemaal achter die

hoge muren afspeelt. Het is wel belangrijk te melden, dat door het feit dat ik in de gevangenis moest komen zitten, mijn leefwereld van vroeger 'totaal' heeft doen afsterven. 18.

Alleen de nauwste familieleden blijven mij genegen. Bepaalde pogen wel te begrijpen wat het betekent op zo'n gedwongen manier te moeten gaan leven, maar toch vermoed ik dat ze niet 100% kunnen inschatten wat ik echt meemaak.

6. Hoe ziet een gewone (werk)dag er uit voor jou?

Negen uur... Opstaan en ontbijten
9u30/45... Opkuis cel (mysterieus stof blijft van overal binnenkomen)
10u... Schrijven en lezen met klassieke muziek in de achtergrond
12u... Middagmaal
Tot 14u... Rustpauze en bezinning met klassieke muziek als toonaangevende tune
14u tot 18u... Post, schrijven. Kijken naar Sport op TV / Wielrennen, bekijken panorama
18u... Nieuws op TV en later nog wat aanvullend schrijven
19u-21u... Schaken, bij open deurmoment
21u – 23u30u TV kijken – Politieke duidingsprogramma's, Actua TV, Reyers Laat, Praatprogramma's
Voetbaluitslagen en of een goede Film bekijken
23u30 – 24u Slapen

7. In welke gevangenissen heb je tijd doorgebracht, wat zijn de verschillen met onze gevangenis?

Gent: Oud en minder goede materiële omstandigheden (1 maand was echt te kort om te kunnen oordelen).
Het was ook mijn allereerste gevangenis, dus mijn emoties waren nog gierend!

PLC/Ruiselede: Zes maand, TOP gevangenis, alles OK zowel eten als materiële zaken.
Als je correct was werd je als 'mens' aanzien.
Hoogstaande instelling op gebied van menselijk aspect.

PI Beveren: Tot nu toe Acht maanden.
Comfortabele luxe wat betreft materiële leefomstandigheden.
Zeer slecht wat betreft menselijk respect. Onbegrijpelijk zijn de fouten en de onverschilligheid uit de richting van de verschillende Directieleden.
Grote tekortkomingen:
– Gebrek aan doordachte managementbeslissingen.
– Zeer slechte interne communicatie.
– Houden geen rekening met de rechten van de gedetineerde, als mens.
– Een waslijst van andere zaken, maar veel is een gevolg van voorgaande.

8. Hoe zou je de samenwerking tussen gedetineerden en pba's kunnen rangschikken?

In 90% zou ik zeggen dat er geen samenwerking is. Alles wordt opgelegd, ook aan de pba's.
Zij doen alles, min of meer volgens het boekje, wat hen is opgedragen. Dus, geen fout bij hen!
Daarenboven zijn ze veel te onzeker, wat hen angstig maakt. Ergens is er grote druk. Durven (of mogen) niet nadenken en de regels wat kleur geven.
Is het daarom slecht hier in Beveren? NEEN, maar het is sterk afstandelijk, wat stress bijbrengt en het gedrag van de gedetineerden alleenlijk verergerd.
Zijn die 90% dan echt slecht tegen ons? NEEN, de overgrote meerderheid is beleefd en correct, maar een gedetineerde heeft niet alleen nood aan water en brood, maar ook aan een gesprek.
Dan is er die overgebleven 10%, welke het aandurft iets soepeler te werk te gaan, zonder over de dikke witte lijn de gaan. Maar... dit wordt fel geapprecieerd vanuit het oogpunt van de gedetineerden.

9. Wat vindt je moeilijk aan... in de gevangenis te verblijven? Voel jij je mentaal belast?

Het moeilijkste is het moeten aanvaarden van gebrek aan respect en waardering voor je kwaliteiten, het 'je zijn', je 'mens zijn'. De totale staat van 'niks' te betekenen, met daar bovenop gedelibereerd te worden als dat een 'gedetineerde' op voorhand gerangschikt wordt als een slecht 'iets', een soort zieke...
Dat belast me zéér zwaar, met die gedachte te moeten rondlopen, hoe mensen eventueel over 'mij' denken.

10. Geloof je in een gevangenis zonder agressie?

NEEN, niet zoals de Directieleden nu gestructureerd zijn en hoe het beleid georganiseerd is. Men moet meer teruggrijpen naar diversiteit en werken met meer 'zorgend personeel', geen psd-ers die elk moment van de dag ons beschrijven als 'gevaarlijk' en 'niet geschikt' voor directe terugkeer naar de maatschappij. Het is altijd hun taak geweest om de maatschappij voor ons klaar te stomen, in harmonie, zodanig dat we weer, op vooraf bepaalde datum kunnen buitengaan en ons leven van kort daarvoor op orde brengen met oog op ons terugkeren. Er moet minder druk gezet worden op de pba's, vermijden hen steeds meer wisselende pietluttige regeltje te doen opvolgen. Hen laten inleven om meer sociaal zijn, inspraak te verkrijgen, leren over het werkelijke gedrag van de delinquent, bepaalde mensen beter te leren inschatten. Dat werkt de veiligheid in de hand, niet het stomme gedoe om de gevangene telkens alleen maar te komen onderdrukken met toestanden die soms ondraaglijk overkomen.

11. Ben je al geconfronteerd met agressie?

Gelukkig nog niet persoonlijk, maar wel met regelmaat rond mij. Teruggehouden leven is hiervoor de bode.

12. Wat zou er volgens jou beter kunnen in onze inrichting?

Té veel om op te sommen.

Ik zou een totale switch van de manier van beleid willen zien plaatsvinden.

Dit kan natuurlijk niet uitgaan van Beveren, daar de regeltje gemaakt worden vanuit Brussel. Daar zit de grote boeman, ineengepakte mensen die zich weinig aantrekken van het menselijke leed en het gemis aan een waardevolle 'reorganisatie van een gevangene', naar de maatschappij toe.

Aan nodig papierwerk voldoen, ingewikkelde formules gebruiken en mensen degenereren, dat is wat voor hen de noodzaak lijkt, een tweede overbodige Rechtbank laten functioneren en de gerechtelijke machine op volle toeren laten draaien... jammer genoeg ten extra koste van de maatschappij en zeker niet alleen uit beschermingsoogpunt!! Niemand denkt eraan voldoening aan Burgerlijke Partijen te laten primeren.

Men zou ook moeten proberen om bepaalde types van mensen onder te brengen in categorieën.

Je kan b.v.b. een blok of verdieping met rustige gedetineerden ineen steken, met dan ook aangepaste normen. Ik ben ervan overtuigd dat dit perfect te organiseren is.

De werktaken in de grote werkhuizen ook beter verdelen en de gemotiveerde 'elementen' een betere kans geven om iets te kunnen verdienen.

Dan mag tussen haakjes nog meegegeven worden dat er het probleem heerst, dat je niet eens een serieus gesprek met de Directie op gang krijgt. Je weet dat zijzelf niks durven omdat hun verantwoordelijkheid soms heel hoog reikt, vandaar die teruggetrokkenheid. Vanuit hun standpunt mogen ze de gedetineerden niet laten domineren, daar een directielid ingeburgerd meekreeg dat deze mensen géén hoge waarde hebben op moment van hun detentie.

Het woord 'boete doen' komt uit de middeleeuwen, maar dat dragen ze hier in België wél mee in hun achterhoofd.

"Afgezonderd zijn van de buitenwereld" alleen al is de kern van de straf en... zou ook niet méér restricties mogen inhouden.

Moeilijk te begrijpen??

Denk eens goed na mochten ze 'U' opsluiten. Wat verwacht jij dan? Wat zal jij dan voelen? Enig idee?? Hoe ga jij dan denken over de bestraffing? Zal het dan allemaal rechtvaardig zijn wat ze 'u' aandoen?

Stof tot nadenken voor mensen die 'bewaarder' willen worden of bewaarders die 'de zaak' iets anders willen zien lopen.